

PREMIS CASTELLITX 2025

49è Premi de Poesia

Certes incerteses

Lluita

Érem joves, fa temps,
esbatanàvem els ulls en cada novetat,
cercàvem respostes en l'insondable,
tremolàvem en cada descoberta,
i mentre, descobríem el món
com ens anava fent nafres;
ens cremaven les cicatrius
després de cada fracàs que teníem,
però seguíem avançant,
a cops patètics, altres altius.

Ens vinclàvem de nou
a cada ensopegada, en cada traveta,
rosegàvem el fang amb avidesa
perquè sabíem que d'ell aprendríem
a emmotllar el nostre caràcter,
no era un caprici sinó una necessitat,
i teníem vertigen però no ens aturàvem,
haviem après, subtilment, que la vida era això;
caure i tornar-se aixecar,
embrutar-se en el fang
i sortir net de tota ignomínia.

Ideals

Ens havíem de menjar el món,
parlàvem de com canviar les coses,
de l'amor que compartíem,
del futur tan incert com engrescador
que teníem al davant,
tot sota un cel transparent i clar
caminant plàcidament per la carretera.

Sota aquell cel net i estrellat,
frisàvem per fer un món millor,
teníem clar que lluita era compartida,
i no ens faltava força ni empenta,
però el temps esborrà la nitidesa del cel
i la candidesa del nostre amor adolescent;
s'esborraren les petjades
que em duïen a tu
i ens oblidàrem dels nostres ideals.

Avui he passat per aquella carretera
i el cel ni és tan clar
ni les estrelles brillen com abans,
s'han fos com els nostres somnis.

Incerteses

Certament,
l'arrel s'ha fet més profunda,
els camins han errat els destins,
la casa ja no aixopluga com cal
i els bancals s'han abandonat.

Les branques fan carícies als estels,
la gespa deixa dormir la nit amb placidesa,
els oceans aplanen les marees
quan les barques dels mariners
dormen el seu son als rònecs molls.

L'asfalt brilla amb els llums del cotxes,
els edificis s'alcen per encabir més gent,
la ciutat s'adorm amb el batec accelerat,
no hi ha pau quan el moviment és continu.

Certament la ignorància
omple els mòbils d'absurdes dades,
de fredes estadístiques,
de missatges sense contingut,
cap cots davant la pantalla
anem descendant cap a la més pregonia de les nicieses.

Certes

Guspireja cristal·lina l'aigua,
desfermada la tempesta
hem sofert el fang del camí
i l'arrogància de l'infaust destí;
prodigi dels boscos,
els arbres no miren al seu voltant
ni obstaculitzen el pas,
no són botxins,
perplexos resten quiets i muts,
només sentiràs el vent entre les fulles
que et diran, a l'atzar i corprès:

Segueix endavant!

Llibertat

Abraçar el vent
i respirar la calma,
seguir petjades
fins perdre's dins el bosc,
xipollejar en un toll
d'aigua cristal·lina
o embrutar-se
en el fang pur,
plora en solitud
i riure en companyia,
cridar ben fort
la pròpia por,
somiar despert
els desitjos més pregons,
ullar les estrelles
com brillen en la nit
i abastar la seva distància
amb la mirada,
estimar a qui vulguis sense mesura,
saber-se amo d'un mateix
i caminar tranquil pels carrers.

Dignitat

Les butxaques plenes de dignitat,
els peus descalços per dreceres,
agosarat destí que cerques en va,
res és tangible,
ni l'aire que respires ni l'amor que tens...

Ser honest amb un mateix costa car,
i a vegades, carregada d'ignomínia.
Et queda l'aspror al cor;
no és cap caprici el batec pausat,
sense recel no hi ha ròssec de l'ànima
ni dignitat perduda.

Costa tant ser un mateix
que preferim ser un altre

Utopia

A Pepe Múgica

Sigues realista,
demana l'impossible!
S'escrivia a les parets
i es cridava pels carrers de París
el maig del seixanta-vuit;
han passat molts anys
intentant veure la platja sota les llambordes,
cercant la veritable llibertat,
lluitant per canviar-ho tot,
però l'impossible sempre costa una mica més.